

HÜZÜN SENESİ

Evlât acısı

Peygamber Efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” büyük oğlu Kâsım on yedi aylıkken vefât etmişti.

Bu acı hâdiseden seneler sonra, diğer oğlu Abdullah da vefât etti.

Resûlullah Efendimizin mübârek gözlerinden yaşlar aktığı hâlde dağa dönüp;

- **Ey dağ! Benim başıma gelen şey, senin başıma gelseydi, dayanamaz yıkılırdın!** buyurdular ve üzüntüsünü dile getirdiler.

Hazret-i Hadîce vâlidemizin;

- Yâ Resûlallah! Onlar şimdi nerededirler? sualine karşı da;

- **Onlar, Cennet’tedirler,** buyurdu.

Kâinâtın sultânı Sevgili Peygamberimizin iki oğlunun da vefât etmesiyle, müşrikler çok sevindiler. Ebû Cehil gibi kâfirler, bunu fırsat bilerek;

- Artık Muhammed ebterdir, nesli kesilmiştir. Neslini devâm ettirecek erkek çocuğu kalmamıştır. Kendisi de vefât edince adı sanı unutulacaktır, diye etrafta yay-gara kopardılar.

Bunun üzerine Allahü teâla, Kevser sûresini indirerek Resûlünü tesellî etti. Meâlen;

“(Habîbim!) **Hakîkat, biz sana Kevser’i verdik** (Kevser havuzunu, pek çok hayrı ihsân ettik). **O hâlde Rabbin için namaz kıl ve kurban kes.. Doğrusu hayırsız ve nesli kesik, sana** (nesli kesik deyip) **dil uzatandır.** (Sana ebter diyen kim-senin kendisi zürriyetsiz, şerefsiz ve namsızdır. Sana gelince, Habîbim, senin pâk neslin, şân ve şerefın kıyâmet gününe kadar devam edecektir. Âhirette de sana akla gelmeyecek nice büyük şerefler tahsis edilmiştir)” buyuruldu.

Ebû Tâlib’in vefâtı

Resûlullah “sallallahü aleyhi vesellem” Efendimizin oğullarının vefâtından sonraki günlerde Ebû Tâlib hastalandı ve gün geçtikçe hastalığı şiddetlendi. Bunu işten Kureyşli müşrikler;

“Ebû Tâlib hayatta iken, Muhammed’in himâyesine çok gayret etmiş idi. Artık göç etme zamanı yaklaştı. Son vaktinde de olsa bir ziyâretine gidelim. Zirâ Hamza gibi eşi olmayan bir Arab merdânesi ve heybeti, pehlivanlığı ve korkusuzluğu güneş gibi meydanda olan Ömer de müslüman oldu. Her geçen gün Arab kâbilelerinden insanlar gelerek bölük bölük O’na tâbi oluyorlar. Böylece müslümanlar günden güne çoğalıyor ve sesleri âlemi tutuyor. Bu vaziyete göre ya bizim onlara tâbi olmamız veya ceng ve kıtâle hazır olmamız icâb etmektedir. Ebû Tâlib’e varıp durumu anlatalım da aramızı bulsun. O’nun dînine taarruz etmeyelim, O da bizim dînimize saldırmamasın” düşüncesiyle Ebû Tâlib’in yanına geldiler.

Ukbe, Şeybe, Ebû Cehil, Ümeyye bin Halef gibi tanınmış kimseler, Ebû Tâlib’in

yatağının yanındaki minderlere oturdular. Dediler ki:

- Senin büyüklüğüne inanıyor, üstünlüğünü kabûl ediyoruz. Bu sebeple sana aslâ muhâlefet etmedik. Korkarız ki, sen öldükten sonra, Muhammed bizimle uğraşır, husûmet aramızda devâm eder. Bizi barıştır da birbirimizin dînine taarruz etmeyelim.

Ebû Tâlib, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi çağırıp;

- Kureyş’in bütün ileri gelenleri senden, onların dînine karışmamamı ricâ ediyorlar. Bunu kâbul edersen, senin emrinde çalışırlar ve sana yardımcı olurlar, dedi.

Âlemlerin efendisi buyurdu ki:

- **Ey Amca! Ben onları, ancak bir kelimeye dâvet etmek istiyorum ki, o kelime ile bütün Arablar, onlara boyun eğerler. Arab olmayanlar da cizye öderler,** buyurdu. Kureyş eşrâfına da;

- **Evet! Siz, bana bir kelime söylerseniz, onunla bütün Arablara hâkim olursunuz, Arab olmayanlar da size boyun eğerler,** buyurdu. Ebû Cehil;

- Olur. Onu on misli olarak söyleriz. Ne imiş o kelime? dedi.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz;

- **Lâ ilâhe illallah, dersiniz ve Allahü teâlâdan başka tapmakta olduğunuz putları da kaldırıp atarsanız,** buyurunca, müşrikler hemen;

- Sen, bizden, bundan başka bir şey iste!... dediler.

Peygamber Efendimiz;

- **Siz, güneşi getirip ellerime koyacak olsanız bile, ben sizden, bundan başkasını istemem,** buyurdu.

Müşrikler;

- **Yâ Ebe’l Kâsım! Çok acâib bir teklifte bulunuyorsun. Biz senin hâtırına riâyet etmek istiyoruz; Sen, bizim hâtırımızı hoş etmiyorsun!** dediler ve kalkıp gittiler.

Onlar gidince, Ebû Tâlib, Peygamber Efendimize;

- Senin Kureyş’ten istediğin şey, gâyet yerinde idi. Doğru söyledin, dedi.

Amcasının bu sözü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi ümitlendirdi ve Ebû Tâlib’in îmânâ geleceğini anlayıp;

- **Ey Amca! Bir kere; “Lâ ilâhe illallah” de!.. Tâ ki, Kıyâmet günü sana şefâat edeyim,** buyurdu. Ebû Tâlib;

- Halkın, ölmekten korktu da onun için müslüman oldu, diyerek ayıplamalarından korkuyorum. Yoksa senin hatırını hoş ederdim, diyerek nefesine ağır geldiğini söyledi ve hastalığının gitgide ağırlaşması üzerine vefât etti.⁸⁶

Hazret-i Hadîce vâlidemizin vefâtı

Bi’setin onuncu senesinde, Ebû Tâlib’in vefâtından üç gün sonra Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin dert ortağı, yirmi beş senelik hayat arkadaşı olan mübârek Hazret-i Hadîce vâlidemiz de, dert ve üzüntülerle geçen üç senelik muhâsaradan sonra, Hicret’ten üç sene önce, Ramazân ayının başında, 65 yaşında vefât etti.⁸⁷

⁸⁶ Beyheki, *Delâil-ün-Nübüvve*, II, 214; *İbni Kesir*, Sire, II, 127.

⁸⁷ *Ebû Ya’la*, *Müsned*, IV, 299, VIII, 74.

Fahr-i Kâinât “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, Hazret-i Hadîce “radıyallahü anha” vâlidemizi kendi mübârek elleriyle defn eylediler. Onun ayrılığından çok hüzünlendiler.

Aynı sene içinde Hazret-i Hadîce vâlidemizin ve amcası Ebû Tâlib’in peş peşe vefâtı, Peygamber Efendimizi üzüntüye boğmuştu. Bundan dolayı bu seneye “**Senet-ül-hüzn**” yâni **hüzün senesi** denildi.

Hazret-i Hadîce vâlidemizin vefâtı, Sevgili Peygamberimizi sarısmış ve haddinden ziyâde üzmüştü. Çünkü en önce îmâna gelen ve Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi tasdik eden o idi. Ayrıca O’nun en büyük desteği ve teselli vereni idi. Herkes düşman iken, o, bütün kalbini açmış ve Peygamber Efendimizin muhabbetiyle dolmuş idi.

Bütün malını, servetini nesi varsa İslâmiyet uğruna harcamış, Sevgili Peygamberimizin hizmetini görmek için, gecesini gündüzüne katmıştı. Resûlullah’ı hiçbir zaman üzmemiş, aslâ hatırını kırmamıştı. Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, bunu zaman zaman anlatır, böylece mübârek hanımlarının fazîletlerini yâd ederlerdi.

Bir gün Hazret-i Hadîce, Peygamber Efendimiz dışardayken, O’nu aramak için çıkmıştı. Cebrâil aleyhisselâm insan kıyâfetinde Hazret-i Hadîce’ye göründü. Hazret-i Hadîce vâlidemiz, ona, Peygamber Efendimizi sormak istediye de, düşmanlardan olma ihtimâlini düşünerek geri döndü.

Sevgili Peygamberimizi evde görünce, hâdiseyi anlattı. Fahr-i kâinat “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz buyurdu ki;

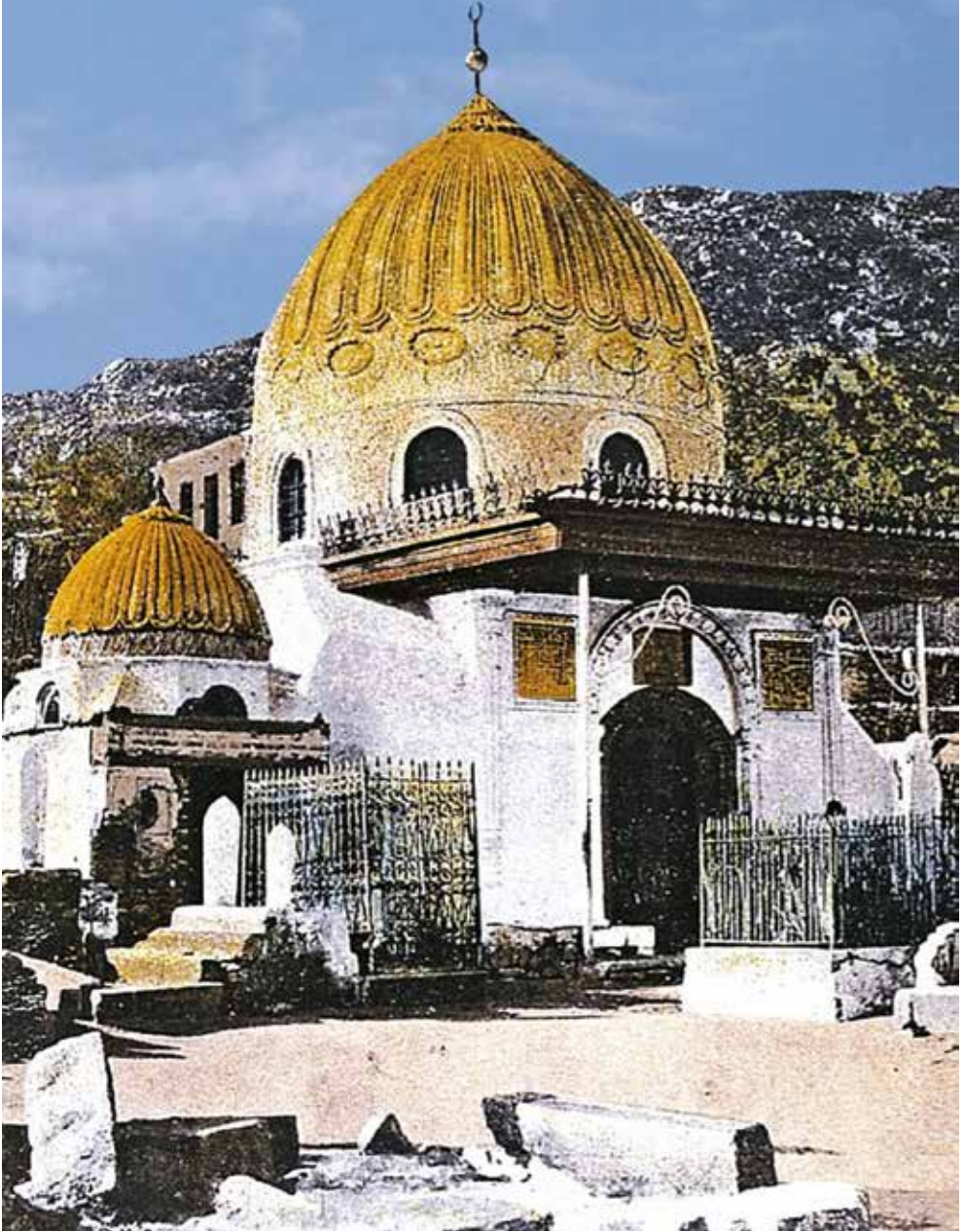
“Senin gördüğün ve beni sormak istediğin o zâtın kim olduğunu biliyor musun? O, Cebrâil (aleyhisselâm) idi. Selâmını sana bildirmemi söyledi. Şunu da sana bildirmemi söyledi ki, Cennet’te senin için incilerden yapılmış bir binâ hazırlanmıştır. Tabîî orada böyle üzüntülü, sıkıntılı, zahmetli ve külfetli şeyler bulunmayacaktır.”

Cennet-ül Muallâ

Başta Hazret-i Hadice “radıyallahü anha” vâlidemiz olmak üzere bir çok Eshâb-ı kirâmın türbelerinin bulunduğu kabristan. Bugün bu türbeleri görmek mümkün değildir. Vehhâbî hükümeti maalesef bu güzelim tarihi eserlerin tamamını yıktırdı.

Hazret-i Hadîce Vâlidemizin Türbesi / Cennet-ül Muallâ

Sevgili Peygamberimizin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” ilk hanımefendisi Hazret-i Hadîce “radıyallahü anhâ” vâlidemizin türbesi de maalesef Vehhâbi hükümetinin zulmüne uğramıştır.

Birçok islâm büyüğünün kabirlerine yaptıkları gibi onun bu güzelim türbesi de yıktırılıp ortadan kaldırıldı.

Birin in eli havada kald ı, biri âmâ oldu

Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, insanların en bahtiyârlarından olan Eshâbına, bir benzeri daha bulunmayan sohbetler ederek, onların kalblerini nûrlandır ırd ı. Gelen âyet-i kerîmeleri îzâh eder, anlatılmayan, anlaş ılmayan hiçbir şey bırakmazdı.

Bu arada müşriklerin de îmâna gelmesi için, toplandıkları yerlere gider, bıkmadan ve yılmadan îmâna dâvet ederdi. Bu duruma, Ebû Cehil ile Velîd bin Mugîre çok kızar;

- Bu gidişle Muhammed, herkesi kendi dînine çevirecek, putlarımıza tapan kimse bırakmayacak, derlerdi.

Bir gün, bu işi bitirmenin tek çâresi, âlemlerin efendisi olan Sevgili Peygamberimizi öldürmek olduğunda karar kıldılar.

Ebû Cehil, Velîd bin Mugîre’yi ve Mahzûmoğullarından birkaç delikanlıyı yanına alarak Beytullah’a geldi.

O anda Sevgili Peygamberimiz namaz kılıyordu.

Ebû Cehil, eline aldığı bir taş ile hemen ileri atıldı. Habîb-i ekrem ve Nebiyy-i muhterem Efendimize taş ı vurmak üzere elini kald ırdığı an elleri havada hareketsiz kald ı. Hiçbir şey yapamadı ve şaşkına döndü. O hâli ile geldiği yere gitti. Müşriklerin yanına varınca, eli eski hâline döndü ve taş yere düştü.

Aynı taş ı Mahzûmoğullarından biri kapıp;

- Göreceksiniz! O’nu ben öldüreceğim!.. diyerek Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize doğru yürüdü. Yaklaşınca, bir anda gözü kör olup, etraf ı göremez oldu.

Bunun üzerine, Mahzûmoğulları hep birlikte Sevgili Peygamberimize doğru ilerlediler. Peygamber Efendimize iyice yaklaştıkları an onu göremez oldular. Fakat mübârek sesini işitiyorlardı. Sesin geldiği yere yürüdüklerinde, ses arkalarından, arkaya döndüklerinde ise, önceki yerden gelmeye başladı. Aynı hâle birkaç defa şahid oldular. Sonunda şaşkına dönüp, Resûlullah Efendimize hiçbir şey yapmadan orayı terk ettiler.

Hazret-i Âişe ve Hazret-i Sevde’nin nişân ı

Hazret-i Hadîce “radıyallahü anhâ” annemiz vefât edince, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin hanesini çekip çevirecek kimse kalmadı. Havle binti Hakîm hâtûn bu hâli görüp Server-i âlemin huzuruna vardı.

- Yâ Resûlullah, sallallahü aleyhi ve sellem! Sana muvafık bir yâr ve hizmetine layık bir nigâr lâzımdır. Eğer murâd ederseniz size bir dost taleb edeyim, dedi.

Resûlullah Efendimiz;

- **Ey Havle, bu hizmete layık hâtûn nerede vardır?** buyurdu. Havle,

- Bâkire dilersen dostun Ebû Bekr’in kızı Âişe’dir. Dul istersen Sevde binti Zem’a” münasip olur, dedi.

Resûl aleyhisselâm,

- **İkisini de bana iste,** buyurdu.

Resûlullah Efendimiz önce hazret-i Âişe ile sonra da Sevde ile nişânlandı. Hazret-i Sevde'yi Mekke'de evine aldı. Hazret-i Âişe ile düğünü hicretin ikinci senesi Şevvâl ayında Medîne'de oldu.

Akabe mülâkatı

Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” her sene, Kâbe'yi ziyârete gelen kabîleleri dîne dâvet ediyor, onların Cehennem ateşinden kurtulup ebedî saâdete kavuşmaları için çalışıyor ve her türlü hakârete aldırmadan, peygamberlik vazifesini yerine getirmeye devâm ediyordu.

Kabîlelerin konak yerlerinde duruyor, gelenlere;

- Allahü teâlânın, peygamberlik vazifesini yerine getirinceye kadar beni barındıracak ve bana yardım edecek kim var? (Böylece) kendisine Cennet verilsin, buyuruyor.!

Fakat ne barındıracak ve ne de yardım edecek bir kimse bulunmuyordu.

Bi'setin onuncu senesi, Zilhicce ayı idi.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz panayırdı, Kâbe'yi ziyâret için gelen Medîne halkından bir toplulukla karşılaştı. Onlara;

- Sizler kimlersiniz? diye sorunca, Medîneli ve Hazrec kabîlesinden olduklarını söylediler.

Peygamber Efendimizin dedesi Abdülmuttalib'in annesi Selmâ Hâtun da, Hazrec kabîlesinin Neccâroğulları koluna mensupdu. Peygamberimiz, Hazrecli bu altı kişi ile Akabe'de bir müddet oturup, onlara İbrâhim sûresinin 35-52. âyet-i kerîmelerini okudu ve İslâmiyet'i anlattı. Bu dîne girmeleri için dâvette bulundu.

Kabîlesinin büyüklerinden ve Medîne'de yaşayan yahudilerden, yakında bir peygamberin geleceğini duyan bu insanlar, Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” kendilerini dîne çağırınca, birbirlerine bakiştılar. Sonra;

- Yahudilerin haber verdiği, işte bu peygamberdir! diye aralarında konuştular.

Medîne'de öteden beri Evs ve Hazrec kabîleleri, yahudilere düşman idiler, fırsat buldukça birbirlerine saldırdırlardı. Yahudilerden önce müslüman olup, İslâmiyetle şereflenirlerse, onlara gâlip geleceklerine ve Medîne'den çıkaracaklarına inanıyorlardı.

Bu sebeple hemen Resûlullah'ın huzûrunda Kelime-i şehâdet getirerek müslüman oldular. Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize de;

- Yâ Resûlallah! Biz, kavmimizi, yahudilere karşı savaşır hâlde bırakmıştık. Ümîd edilir ki, Allahü teâlâ, onları da zât-ı âliniz sâyesinde îmân etmekle şereflendirir. Biz, döner dönmez onları ve kavmimizi senin peygamberliğini kabûl etmeye dâvet edeceğiz. Bu dinden kabûl ettiğimiz şeyleri onlara da anlatacağız. Eğer Allahü teâlâ onları bu din üzerinde toplayıp birleştirse, senden daha azîz ve şerefli kimse olmaz, dediler.

Bu altı kişi gerçekten inanmış, Allahü teâlânın Peygamberimize tebliğ ettiklerini kabûl ve tasdik etmişlerdi.

Gelecek yıl Zilhicce ayında tekrar gelmek üzere, yurtlarına dönmek için Peygamberimizden izin alıp ayrıldılar.

Yeni müslüman olan bu altı kişi; **Ukbe bin Âmir, Es'ad bin Zürâre, Avf bin Hâris, Râfi' bin Mâlik, Kutbe bin Âmir, Câbir bin Abdullah radiyallahü anhüm idiler.**⁸⁸

Müslüman olan altı kişi Medîne'ye kavimlerinin yanına dönünce, hemen İslâmiyet'ten ve Peygamberimizden anlatmaya; halkı, İslâm dînine girmeleri için dâvete başladılar. Bunda o kadar ileri gittiler ki; Medîne'de, içinde Peygamber "sal-lallahü aleyhi ve sellem" Efendimizin ve İslâmiyet'in konuşulmadığı bir ev kalmadı. Böylece İslâmiyet, Hazrec kabîlesi arasında yayıldığı gibi, Evs kabîlesinden bâzı kimseler de müslüman oldular.

Tâiflileri îmâna dâveti

Mekkeli müşrikler Sevgili Peygamberimizden "sallallahü aleyhi ve sellem" pek çok mucizeler gördükleri hâlde inadlarından îmân etmiyorlar, üstelik müslüman olan çocuklarına, kardeşlerine, akrabâ ve arkadaşlarına eziyet ve zulümden geri kalmıyorlardı. Onların gittikçe şiddetlenen bu zulüm ve işkencelerine, Sevgili Peygamberimiz çok üzüldüler. Mekke yakınlarında bulunan Tâif'e giderek, halkını İslâm'a dâvet etmeyi düşündüler.

Bu sebeple, yanlarına Zeyd bin Hârise'yi "radiyallahü anh" alıp Tâif'e vardılar.

Tâif'in ileri gelenlerinden Amr'ın oğulları; Abd-i Yâfil, Habîb ve Mes'ûd ile görüştüler. Onlara İslâm'ı anlatıp, Allahü teâlâyâ îmân etmelerini istediler. Onlar îmân etmedikleri gibi, hakârette bulundular, üstelik;

⁸⁸ İbni Hişâm, Siret, I, 429-431; İbni Sa'd, Tabakât, I, 219-220; İbni Asâkir, Tarih-i Dimeşk, IX, 82.

Mekke-Tâif Yolculuğu

- Allah peygamber göndermek için, senden başka kimse bulamadı mı? Memleketimizden çık git de, nereye istersen oraya git!.. Senin kavmin, söylediklerini kabûl etmedi de onun için buraya geldin değil mi? Yemin ederiz ki, biz de senden uzak duracağız. Hiçbir isteğini kabûl etmeyeceğiz, dediler.

Resûlullah Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, onların yanından üzüntü ile ayrıldılar.

Sakîf kabîlesini bir ay İslâmiyet’e dâvet ettiler, fakat hiç biri îmân etmediği gibi, ayrıca alay ettiler, işkence yaptılar ve yuhladılar.

Çocukları ve gençleri, geçeceği yol kenarlarına dizerek taşla tuttular ve üzerine saldırttılar.

Tâifli gençlerin attığı taşlara, Hazret-i Zeyd, vücûdunu siper ederek Peygamber Efendimize bir zarar gelmesini önlemeye çalışıyordu.

Zeyd hazretleri, Sevgili Peygamberimizin etrafında dört dönüyor, taşların O’na değmemesi için çırıyordu.

O’nun mübârek vücûduna bir zarar gelmesin diye kendisine gelen taşlara aldırılmıyordu.

Canını bugünlerde fedâ etmek için fırsat beklemiyor muydu?

İşte, Âlemlerin efendisini taşıyorlar, eziyet, işkence yaparak yurtlarından çıkarmaya çalışıyorlardı.

Hazret-i Zeyd, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi korumak için sağa-sola koşturdukça, taşlar; başına, vücûduna, ayaklarına birbiri peşinden değiyordu.

Hazret-i Zeyd’in her tarafı kan içinde kalmıştı.

Sevgili Peygamberini korumak için varını yoğunu harcıyor, taş atan zâlimlere karşı âvâzı çıktığı kadar;

- Yapmayın!..

Vurmayın!..

O âlemlerin efendisidir!

Resûlullah’tır O!..

Benim vücûdumu parça parça yapın, fakat Peygamberime bir zarar gelmesin!.. diye bağırıyordu.

Zeyd bin Hârîse’yi aşarak “sallallahü aleyhi ve sellem” Resûlullah Efendimize gelen taşlar, Efendimizin mübârek ayaklarını kan içinde bırakmıştı.

Oradan ayrıldılar..

Sevgili Peygamberimiz, üzüntülü, yorgun ve yaralı bir hâlde yola koyuldular. Utbe ve Şeybe isimindeki iki kardeşin bağına yaklaştılar.

Orada, bütün mü’minlerin canlarını fedâ etmek istediği Resûlullah Efendimiz, mübârek ayaklarından akan kanları sildiler. Abdest alıp, ağacın altında iki rekat namaz kıldılar. Sonra mübârek ellerini kaldırıp münâcâta bulundular.

Bu hâli, bağ sâhipleri seyrediyordu.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin başına gelenleri görmüşler, garibliğine şâhid olmuşlardı. Merhamet damarları harekete geldi. Addâs isimindeki köleleri ile üzüm gönderdiler.

Sevgili Peygamberimiz, üzümü yerken Besmele çekti. Üzümü getiren köle hıristiyan idi. Besmeleyi işitince şaşırdı.

- Yıllardır buralardayım, kimseden böyle bir söz duymadım. Bu nasıl kelâmdır? diye sordu.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz,

- **Sen neredensin?** buyurdu.

Addâs;

- Nineveliyim, dedi.

Resûlullah Efendimiz;

- **Yunus’un** (aleyhisselâm) **memleketinden imişsin**, buyurdu.

Addâs;

- Sen Yûnus’u nereden tanıyorsun? Onu, buralarda kimse bilmez, dedi.

Resûlullah;

- **O, benim kardeşimdir. O da, benim gibi peygamber idi**, buyurdu.

Addâs;

- Bu güzel yüzün, bu tatlı sözlerin sâhibi yalancı olamaz. Ben inandım ki, Sen Allah’ın Resûlüsün, dedi. Müslüman oldu;

- Yâ Resûlullah! Yıllardır bu zâlimlere, bu yalancılara kölelik ettim. Herkesin hakkını yiyorlar. Herkesi aldatıyorlar. Hiç iyi tarafları yok. Dünyâlık toplamak ve şehvetlerini tatmin için her alçaklığı göze alıyorlar. Onlardan nefret ediyorum. Sizinle birlikte gitmek, size hizmetle şereflenmek, câhillerin, ahmakların size yapacağı saygısızlıklara hedef olmak, mübârek vücûdunuzu korumak için fedâ olmak istiyorum, dedi.⁸⁹

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, tebessüm ederek;

- **Şimdi efendilerinin yanında kal! Az zaman sonra, adımı her yerde işitirsin.**

O zaman bana gel, buyurdu.

⁸⁹ İbni Sa'd, *Tabakât*, I, 42; İbni Kesir, *Bidâye*, III, 135-137.

Mescid-i Addâs

Bir müddet istirâhat edip, Mekke’ye yürüdüler. Mekke’ye iki konaklık bir mesâfe kaldığında, bir bulutun kendilerini gölgelemekte olduğunu gördüler. Dikkatle baktıklarında, Cebrâil aleyhisselâm olduğunu anladılar.

Bu hâdiseyle alâkalı olarak Hazret-i Âişe vâlidemiz Sevgili Peygamberimize;

- Yâ Resûlullah! Senin başından Uhud gününden daha ızdıraplı bir gün geçti mi? diye sormuştu da, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz şöyle cevap vermişti:

- **Vallahi senin kavminden öyle cefâ çektim ki, Uhud gazâsında bulunan kâfirlerden onu çekmedim. İbn-i Abd-i Yâfil bin Abd-i Külâl’e nefsimi arz ettiğimde (yâni nübüvvetimi bildirip onu dîne dâvet ettiğimde) kabûl etmedi. Yanlarından öyle büyük bir ızdırapla ayrıldım ki, tâ Karn-ı Seâlib denilen yere varıncaya kadar kendime geledim. Orada başımı yukarı kaldırdım. Bir bulutun üzerime gölgesini saldığımı gördüm. Baktım ki, bulutun içinde, Cebrâil (aleyhisselâm) duruyor.**

Bana nidâ edip dedi ki:

- Yâ Muhammed! Hak teâlâ hazretleri, kavminin senin hakkındaki sözlerini işitti. Seni korumak istemediklerine de vâkıf oldu. Sana dağlara me’mûr olan şu meleği gönderdi ki, ne istersen ona emredersin.

O melek de bana nidâ edip selâm verdikten sonra;

- Yâ Muhammed! Hak teâlâ hazretleri Cibril’in dediği gibi, dağların meleği olan beni sana gönderdi ki, ne istersen bana emredesin. Emrine âmâdeyim. Eğer şu iki yalçın dağın (Kuaykian dağı ile Ebû Kubeys dağının) Mekkeliler üzerine kapanırcasına birbirine kavuşmasını (ve müşrikleri tamamıyla ezmesini) istiyorsan, emret kavuşturayım, dedi.

Ben râzı olmadım ve dedim ki:

Zülmecâz Panayırının kurulduğu yer

Nahle Vâdisi

- (Hayır! Ben âlemlere rahmet olarak gönderildim) **Allahü teâlânın bu müşriklerin sulbünden, yalnız cenâb-ı Hakk'a ibâdet eden ve Allahü teâlâya hiçbir şeyi ortak koşmayan bir nesil meydana çıkarması için duâ ederim.**"

Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimiz Tâif'den Mekke'ye dönerken, Nahle mevkiinde birazcık istirâhat buyurdular. Bir ara namaza durmuşlardı. Nusaybin cinlerinden bir grup oradan geçerken, Sevgili Peygamberimizin okuduğu Kur'ân-ı kerîm âyetlerini duyunca, durup dinlediler.

Sonra Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimizle görüşüp müslüman oldular. Peygamber Efendimiz onlara;

- **Kavminize varınca, benim îmâna dâvetimi onlara da söyleyin. Onları da îmâna dâvet edin,** buyurdu.

O cinnîler, kavimlerine gidip bunu bildirince, işiten cinnîlerin hepsi îmân ettiler.⁹⁰

Mekke'ye yaklaştığında, mü'minler Resûlullah Efendimize,

"Kureyşliler, Tâifdeki alçakların size yaptıkları fenâ muameleleri öğrendi. Şimdi teşrîf ederseniz, zulümlerini artırabilirler" diye haber gönderdiler.

Peygamber Efendimiz "aleyhissalâtü vesselâm" Hirâ'ya vardığında birini, Süheyl bin Amr'a gönderip himâyesine almasını rica etti. O nasibsiz kabul etmeyince Mut'im bin Adî'ye haber gönderdi. O bu ricayı kabul etti. Habîb-i ekrem ve Nebiyy-i muhterem Efendimiz, Mut'im bin Adî'nin himâyesinde Mekke'ye geldi. Mut'im de bu hâli Kureyşlilere bildirdi. Resûlullah Beyt-i şerîfi tavaf edip Hacer-i esvedî öptü.

Birkaç gün sonra Mut'im'e:

- **Daha fazla senin himâyende kalmıyayım,** dedi.

Mut'im de kabul etti. Cenâb-ı Hak, Habîbini kendi himâyesinde hıfz eyledi.

⁹⁰ İbni Sâd, Tabakât, I, 212.

“Lâ ilâhe illallah” diyerek kurtulunuz

Resûl aleyhisselâm, insanları hak yola dâvet etmeye devâm etti. Bu durum karşısında, müşrikler yine azıttıp eskisinden daha çok işkence ve zulüm yapmaya başladılar. Bunun üzerine Cenâb-ı Hak, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize,

- Kâbe’yi ziyâret zamanında, ziyârete gelen Arab kabîleleriyle görüşüp, onları İslâm’a dâvet etmesini, emreyledi.

Sevgili Peygamberimiz, bu emir üzerine, Mekke civârında kurulan Zülmecâz, Ukâz ve Mecenne panayırlarına gitmeye başladı.

Sık sık oralara gidip kabîleleri,

“Allahü teâlânın birliğine ve O’na ibâdet etmeye dâvet eder, kendisinin peygamber olduğunu kabûl etmelerini söylerdi. Kabûl ettikleri takdirde, Cenâb-ı Hak’ın, onlara Cennet’i vereceğini bildirirdi.”

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin, yalvarırcasına yaptığı bu dâvetlere, ne yazık ki, hiç birisi kulak asmaz, bâzıları kaba davranır, hakârette bulunur, bâzıları da suratını asıp kötü sözler sarfederdi. Kureyş müşrikleri de O’nu takib ederek gittikleri kabîleleri ifsâd ederlerdi.

Rebîa bin Abbad şöyle anlattı:

- Genç idim. Babamla berâber Minâ’ya gitmiştik. Resûl aleyhisselâm, Arab kabîlelerinin kondukları yere varır;

- Ey filân oğulları! Taptığınız şu putları atarak, Allahü teâlâyâ hiçbir ortak koşmadan ibâdet etmenizi, bana inanıp beni tasdik etmenizi, Hak teâlâ tarafından gönderilmiş olduğum vazifeyi açıklayıp yerine getirinceye kadar beni korumanızı size emreden Allahü teâlânın resûlüyüm!... buyururdu.

Peşi sıra giden şaşş gözlü, örgülü saçlı bir adam da;

- Ey filân oğulları! Bu sizi, putlarımız Lât ve Uzzâ’ya tapmaktan men edip, kendisinin uydurduğu bir dîne dâvet ediyor!.. Sakınınız. Onu dinlemeyiniz ve O’na itâat etmeyiniz!.. diyordu.

Ben babama;

- Bu zâtı tâkip eden kimdir? diye sordum.

- Amcası Ebû Leheb’dir, dedi.

Târık bin Abdullah da şöyle anlattı:

- Resûl aleyhisselâmı Zülmecâz panayırında görmüştüm. İnsanların duyması için, yüksek sesle;

- Ey insanlar! “Lâ ilâhe illallah (Allahü teâlâdan başka ilâh yoktur)” deyiniz de kurtulunuz, buyurarak sesleniyordu.

O’nu takip eden bir kimse de eline geçirdiği taşları ayaklarına atarak;

- Ey cemâat! İnanmayınız!.. O’ndan sakınınız! Çünkü O yalancıdır!.. diyordu.

Öyle ki, degen taşlar mübârek ayaklarını kanatmıştı da, O hâlâ yıılmadan, yorulmadan dâvetine devâm ediyordu.

- Bu genç kimdir? diye sordular. Birisi;

- Abdülmüttalib oğullarından bir gençtir, cevabını verdi.
- Taş atan kim? diye sorduklarında;
- Amcası Ebû Leheb, dedi.

Müdrîk bin Münib, babasından, o da dedesinden nakl etti ve dedi ki:

- Babamla Minâ'ya gelip konaklamıştık. Bir toplulukla karşılaştık. Bir kimse onlara;

- **Ey insanlar! Lâ ilâhe illallah, deyiniz de kurtulunuz,** buyuruyordu.

Etrafındaki insanlardan bâzıları O'nun, o güzel yüzüne tükürüyor, bâzıları başına toprak saçıyor, bâzıları da küfredip çeşitli hakâretlerde bulunuyordu. Bu hâl öğleye kadar devâm etti. Bu sırada bir kız çocuğu elinde su kabı ile oraya geldi. O'nu o hâlde görünce ağlamaya başladı.

O kimse, su içtikten sonra kıza dönüp;

- **Ey kızım. Baban hakkında; tuzağa düşürülüp öldürülecek, zillete uğrayacak diye korkma!** buyurdu.

- Sonra biz orada bulunanlara "Bu kimse ve o kız kimdir?" diye sorduk.
- Bu, Abdülmuttalip oğullarından Muhammed'dir, yanındaki de kızı Zeyneb'dir, dediler."

Sa'îd bin Yahyâ bin Sa'îd Emevî, babasından nakletti:

Sevgili Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", bir gün Ukâz panayırına gitti. Benî Âmir kabilesine varıp, onlara;

- **Ey Benî Âmir! Sizde, size sığınan kimselere himâyeye nasıldır?** diye sordular.

Onlar da;

- Bize hiç kimse laf atamaz, habersiz ateşimizden ısınamaz!.. dediler.

Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimiz,

- **Ben, Allahü teâlânın resûlüyüm. Yanınıza geldiğim zaman, Rabbimin, bana verdiği peygamberlik vazifesini insanlara ulaştırıncaya kadar beni korur musunuz?** buyurdu. Onlar;

- Sen, Kureyş'ten kimlerdensin? diye sordular.

Efendimiz:

- **Abdülmuttaliboğullarımdanım,** buyurunca, onlar;

- Mâdem ki, Abdülmuttaliboğullarımdansın, niçin onlar seni korumuyorlar? dediler.

Resûlullah Efendimiz de;

- **Beni yalanlayanların önde geleni onlar oldular,** buyurdu.

Benî Âmir topluluğu dediler ki:

- Ey Muhammed! Biz seni ne reddederiz, ne de getirdiklerine îmân ederiz. Ancak, sen, peygamberlik vazifeni insanlara ulaştırıncaya kadar seni koruruz.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz, onların yanına oturdu. O sırada Benî Âmir'in ileri gelenlerinden Beyhara bin Fâris, panayırda alışverişini bitirip yanlarına geldiğinde, oradakilere, Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimizi göstererek;

- Bu kimdir? diye sordu. Onlar da;

- Muhammed bin Abdullah’dır, dediler. Beyhara;
 - Sizin O’nunla ne işiniz var ki, yanınıza oturtunuz? deyince;
 - Bize sığındı, Allah’ın resûlü olduğunu söylüyor ve peygamberlik vazifesini insanlara tebliğ edinceye kadar, kendisini korumamızı istiyor, dediler.

Bunun üzerine Beyhara, Peygamber Efendimize dönüp;

- Seni korumağa kalkmamız, bütün Arabların okuna göğsümüzü hedef tutmamız demektir, dedi ve kavmine de;

- Yurtlarına, sizden daha kötü bir şeyle dönen bir kâbile yoktur. Demek siz, bütün Arablarla savaşıyor, onların okuna vücûdunuzu hedef tutacaksınız ha!.. Eğer kavmi, O’nda bir hayır görseydi, önce kendileri korurdu. Siz, kavminin yalanlayıp yanlarından uzaklaştırdığı kimseyi barındırmaya, O’na yardım etmeye kalkıyorsunuz!.. Çok yanlış düşünüyorsunuz!... dedi.

Sonra Sevgili Peygamberimize dönüp;

- Derhâl aramızdan ayrılıp kavmine dön!.. Yemîn ederim ki, kavminin arasında olmasaydın, şimdi senin boynunu vururdum!.. demek bedbahtlığında bulundu.

Bu sözler üzerine, Âlemlerin efendisi büyük bir üzüntü içerisinde devesine bindi. O küstah Beyhara, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi devesinden düşürdü.

Bu hâdiseyi gören Eshâb-ı kirâmdan Dabâa binti Âmir isminde bir hanım feryâd edip;

- Allahü teâlânın Habîbine, şu yapılanı nasıl revâ görüyorsunuz? Benim hâtırım için Resûlullah’ı bunların elinden kurtaracak yok mudur? diyerek akrabalarına seslendi.

Amcaoğullarından üç kişi hemen bahtsız Beyhara’nın üzerine yürüdü. Beyhara’nın kavminden iki kişi ona yardım etmek istediye de, diğerleri Beyhara’yı ve yardımcılarını hırpalayıp dövdüler.

Bu durumu tâkibeden Sevgili Peygamberimiz, kendisi için dövüşen o üç kimse için;

- **Yâ Rabbî! Bu kimselere bereketini ihsân eyle!** Beyhara ve yardımcıları için de;

- **Yâ Rabbî! Bunları da rahmetinden uzaklaştır,** diye duâ ettiler.

Hayır duâ buyurduğu kimseler, müslüman olmakla şereflenirken, diğerleri de kâfir olarak can verdiler.

Benî Âmir kabilesi mensupları, memleketlerine döndüklerinde, kabîlelerindeki, semâvî kitapları okumuş yaşlı bir kimseye, Mekke’de başlarından geçenleri anlattılar. O kimse, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin ismini duyunca;

- Ey Benî Âmir! Siz ne yaptınız? İsmâiloğullarından hiç biri şimdiye kadar yalan yere peygamberlik dâvâsında bulunmamıştır. Muhakkak ki, O’nun söylediği doğru ve hak idi. Kaçırılan bu fırsatı artık telâfi etmek çok zordur!.. diyerek onları kınadı.